

Venemaa Lahtised Meistrivõistlused Vibulaskejooksus 2012

Olles tagasi mitmepäevaselt võistlusreisilt Tatarstani südames asuvast Yelabuga linnast, kirjutan pisut võistluste korraldusest ja alast, milles antud võistlused osutusid läbi aegade kõige rahvusvahelisemaks ja võistlejaterohkeimaks.

31.08 kogunesime erinevatest riikidest saabunud sportlastega Yelabuga staadionile, kus saime teha ametliku proovitreeningu. Soovisin ise saada võimalikult üksikasjaliku ülevaate reeglitest, et vältida rumalaid vigu teadmatusest. Olles 2008. aasta sügisel ühe taolisel võistlusel osalenud, siis olid paljud nõuded ja reeglid tuttavad. Samuti toimus esimesel õhtul ka suurejooneline avamine.

01.09 kavva kuulus vibulaskejooksu pikem distants – 5km jooks 4 lasketiiru ja kokku 16 märgiga. Osalejad pidid kaasa võtma kogu varustuse ehk jooksma koos vibu ja nooltega. Venemaal on selleks välja arendatud spetsiaalsed noolehoidjad ja vibukotid. Leidus ka varustust, kus vibu küljes olevasse raami sai panna kõik vajalikud nooled ning sai neid ka selge kinnitada. Oluline, et võistleja saaks võimalikult vähe jõudu kulutades antud distantsi läbida ning edukalt tiirudes märkidele pihta. Endal spetsiaalvarustus puudus ning kohandasin olemasolevad asjad võistlusnõuetele vastavaks. Otsustasin kogu distantsi läbida vibu vasakus käes hoides. Kätt ma jooksu ajal ei vahetanud; erinevalt kõikidest ülejäänud osalejatest lasin ma vibu sõrmenööri kasutades. Esimese kilomeetrise lõigu suutsin normaalselt joosta, kuid tiirus eksisin kahel lasul. Märgi diameeter oli 16 cm ehk see on siselaskmise kolmiklehe suurus kuni seitsmeni. Eksimused olid maksimaalselt paarisenteemetrised, treeningutel olin arvestanud 20cm diameetrise märgiga, see nüanss oli mind nüüd alt vedamas. Teine ja kolmas kilomeeter olid kõige raskemad, kuna minu pikamaajooksu ettevalmistuses ei olnud kahe kuuga võimalik väga suuri edusamme teha. Aina kuhjuv piimhape lihastes tegi oma tööd ja tiirudes püüdsin hoolimata sellest kuidagi märke tabada. Kõrge pulsi pealt on oma koordinatsiooni raske säilitada, minust palju kehvemad laskjad saavutavad tiirus paremaid tulemusi, kuna nende aeroobne töövõime on palju parem. Neljandast kilomeetrist hakkas olukord paranema, viimases tiirus sain puhtalt läbi ja lõpus andsin jalgadele tõelist valu. Aeg alla 26 minuti ei olnud just midagi erilist, kuid välisriikide esindajatele tehtud Open arvestuses olin teine. Võitis Jaapani sportlane. Ja eksimusi tuli kokku 5.

Tagantjärgi mõeldes kaotasin palju aega tiirudes. Vibu vinnastasin liiga kõrgele. Olin kogu kevade ja suve lasknud pikki distantse ja sihik sattus pidevalt meeter kõrgemale märgist. Sealt alla oli raske sihikut kiiresti tuua ning tekkisid vead ja kaotasin sekundeid.

02.09 oli sprindivõistlused. Distantis 1200 meetrit ehk 3x400 ring kahe tiiruga, kus tuli tabada kokku kaheksa märki. Kuna trahviring oli sama, mis eile, siis see päev soosis paremaid laskjaid. Kes ikka trahviringile läks, oli tegelikult juba kaotanud. Kasutada oli varunooled, ühes tiirus võis lasta kuni 8 lasku 4 märgi tarvis. Kui 8 lasu järel jäi mõni märk püsti, tähendas see trahviringe. Kvalifikatsioonis eksisin ma esimeses tiirus 2 lasku, kuid lasin nobedamini, kui esimesel päeval ning 400m jaoks oli mul juba hoopis parem jooksukiirus olemas. Kvalifikatsiooni järel üldarvestuses 10 aeg 5.45 ning Openi arvestuses ülivõimas liidrikoht. Veerandfinaalis oli veel kiirem ja eksisin vaid ühe lasuga. Aeg 5.33 oli üks paremaid sellel päeval joostud aegasid. Poolfinaalis läksin täispangale ja jooksin esimese ringi täiskiirusel. See maksis kätte ja eksisin esimeses tiirus viis lasku (ehk sain alla 3 märki neljast). 1 trahviring ja olingi lootusetult viimasel positsioonil. Kuigi teine tiir tuli puhtalt, oli kaotus teistele väga suur. Siit õppetund – maksimaalse jooksukiiruse pealt ei suuda keegi piisavat koordinatsiooni säilitada. Selle päeva Venemaa Meistrivõistluste võitjateks tulid sportlased, kes ei pannud kohe alguses viimast välja ning tabasid kindlalt. Alles viimasel ringil joosti ennast pildituks. Minul oli hoolimata kõigest väga hea päev, kuna välisriikide esindajad ei pääsenud ligilähedalegi minu tulemusele. Openi arvestuses esikoht!

03.09 lõppesid meistrivõistlused rullsuuskade läbitava vibulaskmisega. Antud võistlus oli väga põnev ja kaasakiskuv formaadis. Finaalis tuli läbida 5 ühekilomeetrist ringi. Neli tuuri, igas neist tuli pihta saada vaid ühele märgile. Sportlasel oli kasutada kolm varunoolt iga märgi jaoks. Varunool oli justkui trahviring, sest eksimuse hinnaks oli vähemalt 10 sekundit ja rullsuuskadel läbisid parimad selle ajaga üle 50m kindlasti. Kes lasi tiirus järjest 4 lasku mööda, võeti maha. Esimeses tiirus maha võetud olid viimased, teises tiirus said paremad kohad jne. Lõpetas 20 finalistist 10. Seega ülejäänud eksisid ühes või teises tiirus vähemalt 4 lasku järjest. Välismaalastest sai jaapanlane tubli 11 koha. Esikümnes kõik Venemaa esindajad. Üldiselt on Venemaa sportlased suusatamise taustaga, üksikud ka kergejõustikust üle tulnud. Puhtaid vibulaskjaid peale minu ei olnud. Üllatav, kui hästi on saadud väga suur hulk suusatajaid ja laskesuusatajaid vibu laskma. Meenutades nüüd võistlusi, võib märkida, et visuaalselt on vibulaskmine võrreldes tulirelvast laskmisega palju võimsam vaatepilt. Harjunud telepildist nägema laskesuusatamist, siis antud võistlused ei jäänud milleski oma haaravuselt alla, pigem isegi ületas. Sest noole lendu saab ju näha erinevalt kuulist!

Autor: Jaanus Gross

5.09.2012